

Исмет. — При змейната, май, съ бистра главица —
Не ходи се, че нѣщо разправятъ.....

Борко. — Развѣдря се — пхтеката лесно
Ще найдеме. Ами да подканимъ.....

Исмет. — Излѣганъ съмъ. Керванката не е!

Борко. — Не е зеръ! тѣй! Какъ ще ни измами
Лукавиятъ!

Пактелей. — Я се вразумете!

~~Исмет.~~ Лукавиятъ това само чака...

Исмет. — И ти ли бѣ поумнѣло старче?

Борко. — На твойтъ години да стигнемъ
По-умнички ще станемъ отъ тебе!
(затѣва и потрѣва измѣрени)

Стѣпилъ Добри, стѣпилъ Добри
На бѣлъ мермеръ камъкъ!

Пактелей. — На бѣлъ мермеръ, а ти вироглавко —
На камъкъ ще предъ нея застанешъ

Двамата. — О-хо, хо, хо!

Пактелей. — Щомъ толковъ сте пошурѣли всички —
На добъръ часъ!..... Помнете Ви, казвамъ:
Жената е отъ дяволска опашка
А змейната.....

Двамата (и преследватъ) ... Отъ какво бѣ, старче?

Пактелей. — Отъ всичкитѣ лъжи по свѣтето...

Борко. — Тогазъ и насъ да излѣже, нека!

Пактелей. — Че тя била си вече избрала...

Исмет. — Кой ще е той?

Пактелей. — Дамянъ ^{та} билъ вечерната жертва!

Исмет. — О-хо-хо! На Дамяна само
Харесвала, то се знай, кавала....
Сърдцето ѝ видищемъ, ^{о!} вѣду е!

Пактелей. — Е кой това за Дамяна каза?

Борко. — Той самичъкъ преди малко каза:
Какъ билъ свирилъ. Тя дошла при него;
Поръки му сторила за утрѣ....